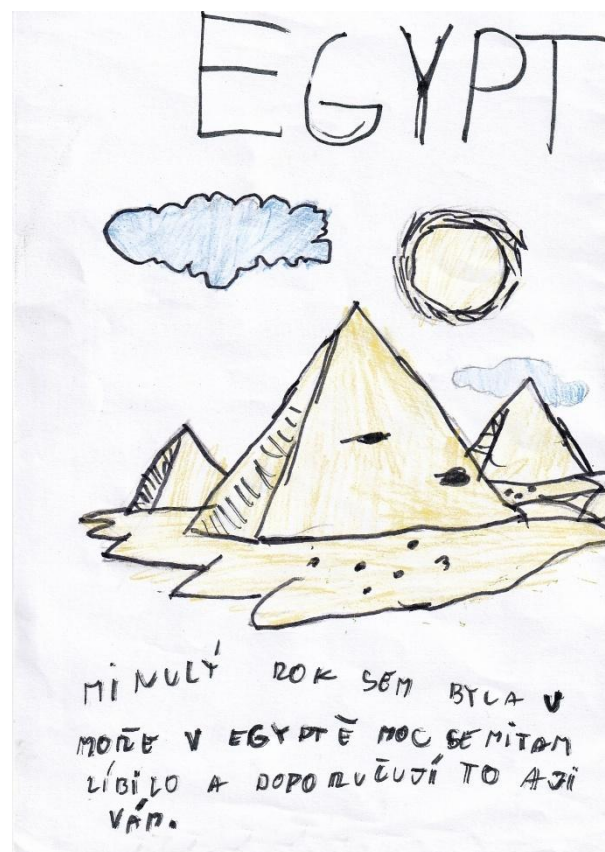

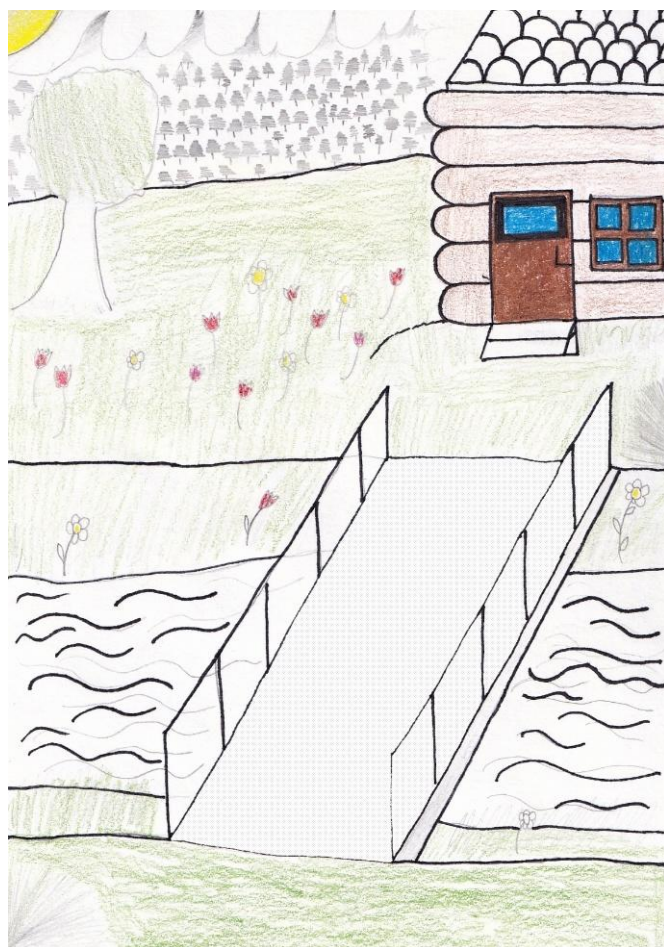
PRÁZDNINY

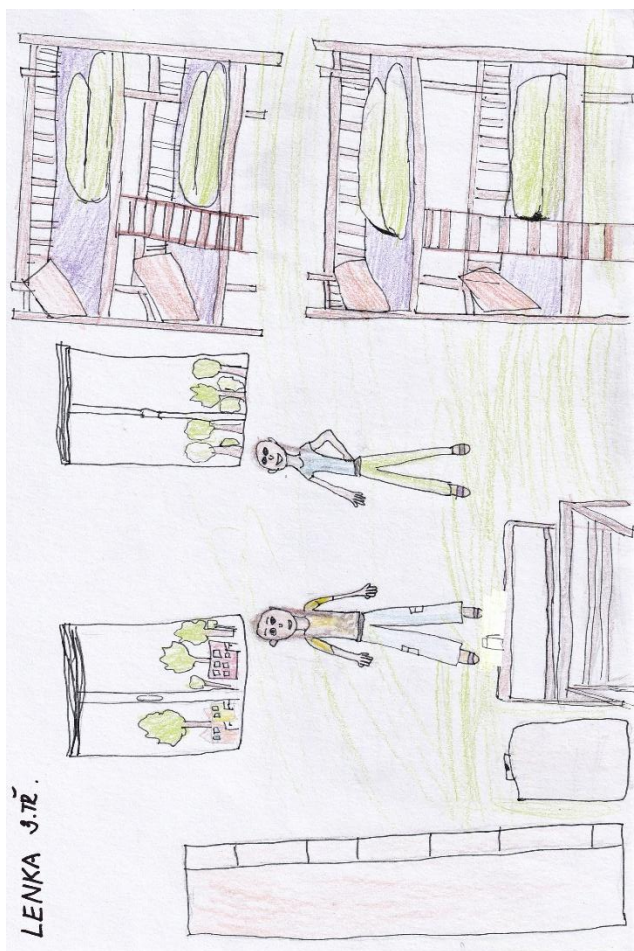
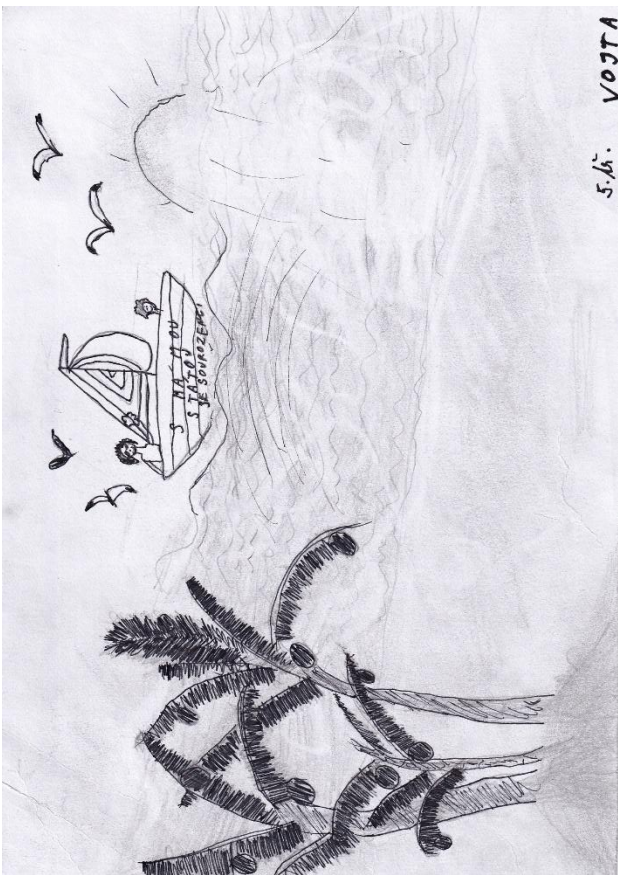
NA CHATĚ

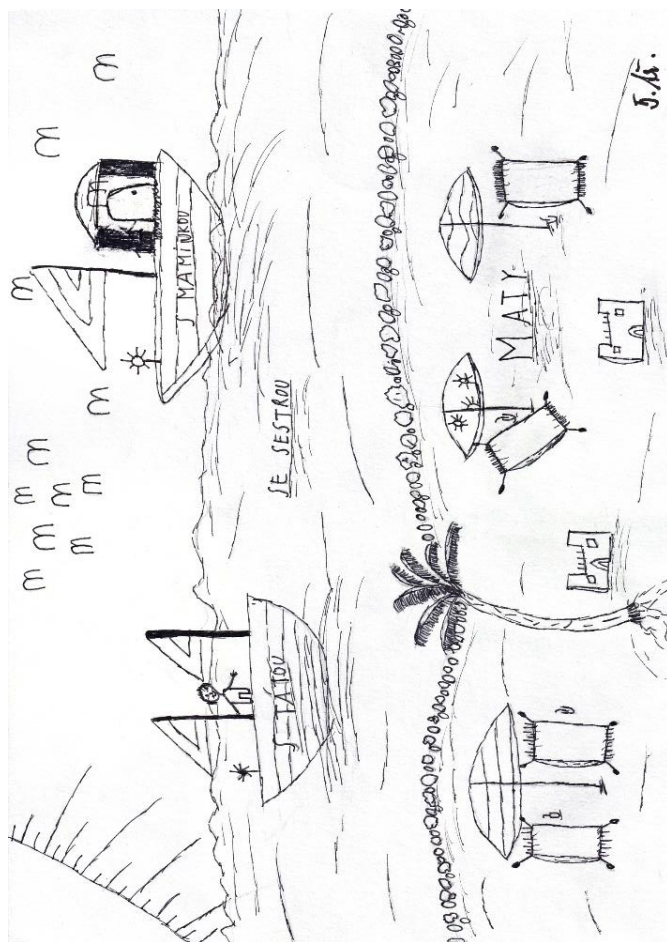
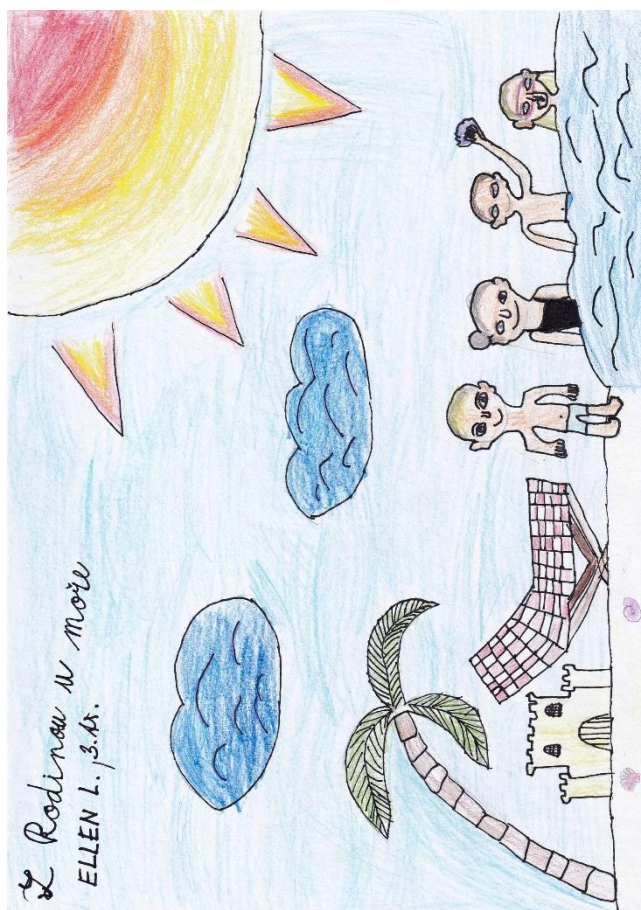
Mé prázdniny jsou s chatou,
nádherným poseidem, mořem,
skalou a krásný je nádherný výhled,
s krásným květináři a křídami.
Jsou vidět krásné vysoké hory a
zářady slunce jsou nejlepší.
Chata je krásná s jedním okem
a dveřmi. Jsou moje prázdniny na

CHATĚ

PRÁZDNINY

Pohádky ze 6. třídy

Pirátský sen

Vojtěch Hejhal

Jednoho dne se mladí piráti rozhodli stát se nejbohatšími piráty na světě. Sestavili tým. Nasy, velmi chytrá pirátka, se vyzná v mapách a umí číst i ty nejstarší a nejkomplikovanější námořní mapy. Fred je vynikající hlídač a má obrovský dalekohled, který vidí až na ostrov v oblacích. A pak je tu Kolda, zkušený lovec pokladů, který má nespočet úspěšných expedic za sebou. Jakmile sestavili tým, vydali se pro loď.

Lodě, které našli, byly popraskané, měly dřevá dřeva a chyběly jim plachty. Nasy vymyslela plachty z pevného plátna, které našla ve starém skladě, a kluci opravovali loď pomocí starých nástrojů, které našli na pobřeží. Byli skvělý tým. Kolda zvolal: „Vyplouváme!“ a vydali se najít neviditelný poklad. Pluli dny, týdny, měsíce, až jim docházely zásoby, ale jejich odhodlání je hnalo dál.

Jednoho dne narazili na obrovskou pevninu v oblacích. Hned sjel dolů žebřík, vylezli nahoru a tam se konaly zápasy v síle. Vítěz měl získat čtyřzubec, starodávnou zbraň s magickými schopnostmi. Kolda se zaradoval: „To se nám bude hodit.“ Závodilo se také s neuvěřitelně těžkými činkami, které snad ani nebylo možné zvednout. Kolda se zamyslel, vzpomněl si na všechny své předchozí úspěchy a zvolal: „Já to zvládnou!“ Šel na to. Ze začátku to vypadalo zle, ale nakonec to dokázal a činku zvedl nad hlavu. Kolda dostal čtyřzubec. Poděkovali a šli zpět na loď, obohaceni o nové zkušenosti a přátelství.

Najednou na ně zaútočil obrovský had s rohy, který hlídal další poklad. Nasy věděla, že hada lze porazit neviditelnými vlnami pomocí čtyřzubce. Kolda začal bojovat s hadem pomocí vln, které se tvořily v moři jako kouzlem. Vlny byly silné, ale dlouho nedokázaly hada zastavit. Pak ale vlny hadovi urazily rohy a tím had přišel o svou sílu. Kolda začal jásat, protože had byl díky společnému úsilí celé posádky poražen.

Získali jeho rohy, které měly podle legend moc odhalit skryté poklady. Když na ně zatroubili, poklad se skutečně zjevil na jejich loďce.

Peníze rozdali chudým a také zraněným, kteří potřebovali pomoc. Nakonec zacinkali na zvonec ve vesnici, kde byli předtím vřele přivítáni jako hrdinové, a odpluli za dalším dobrodružstvím.

Kouzelný motýl

Eliška Bittalová

V jedné malé vesničce se jménem Obrázkov bydlí tři nerozlučné kamarádky. Jmenují se Natálka, Adélka a Lucinka. Společně kreslí krásné obrázky.

Jednoho dne se rozhodly, že nakreslí velkého motýla. Pustily se do práce a odpoledne byl motýl hotový. Prohlížely si hotové dílo a měly radost, že se jim tak povedl.

Najednou se křídla motýla trošku pohnula. Holky se na sebe vzrušeně podívaly. Když se podívaly zpátky na obrázek, zjistily, že motýl začal mávat křídly. Za chvíli už mával tak moc, že vyletěl z papíru a začal poletovat po místnosti.

Motýl je pozdravil: „Ahoj holky, já jsem motýl Třpytka.“

Holky byly tak překvapené, že se nezmohly ani na slovo. Natálka se vzpamatovala jako první a vykřikla: „Ty mluvíš?“ Motýl přikývl a pak řekl: „Vlastně vy teď taky mluvíte motýlí řečí.“

Motýl jim vysvětlil, že přiletěl z říše kouzel. Řekl jim, že je zvolili, aby vládly jejich říši. Holky s radostí souhlasily. Třpytka pak řekl něco, čemu holky nerozuměly, a najednou vzlétly a už s ním letěly do kouzelné říše.

Všude létali motýli a lidé s motýlími křídly. Adélka se podívala na svá záda a vykřikla: „My máme taky křídla!“

Všechny měly radost a s motýlem se letěly podívat, jak říše vypadá. Bylo tam vše, na co si jen vzpomenete. Viděly tam duhovou skluzavku, stromové hřiště, kukuřičné bludiště, trampolínové pařezy a také bublinový les. Holčkám se ale nejvíc líbil růžový vodopád.

Když doletěly na hrad, motýl jim ukázal jejich komnaty, kde měly spát, a dal jim krásné šaty. Za pár dní se z nich staly malé královny říše kouzel.

Vládly ale jen tehdy, když rodiče byli někde pryč, jinak se vracely domů.

O kouzelném koťátku

Vlasta Kubová

Byl krásný slunný den a holčičky Mia a Lea si hrály venku s kočičkou Ťapkou. Lea měla babu a chtěla ji dát Ťapce, ale najednou se Ťapka začala vznášet.

„Co se to děje?“ zvolala Mia, ale i ona a Lea najednou vznášely. Doletěly k tajemným dveřím. Když vletly dovnitř, objevil se před nimi svět plný okřídlených koček. Ťapka zahlédla svou sestru Miky a okamžitě vyběhla z rukou Ley a rozběhla se za ní.

Mia a Lea se podivily: „Vždyť jsou úplně stejné!“ Lea dostala nápad: „Ty si vezmi Ťapku a já si budu hrát s tou druhou.“ „Dobře,“ odpověděla Mia. Za chvíli ale byl čas vrátit se domů. Obě se vydaly zpátky ke dveřím. Když je chtěly otevřít, zjistily, že jsou zamčené.

Hledaly klíč všude, ale marně. V tu chvíli přišla Ťapka s klíčem v puse. „Super, Ťapko!“ zvolaly holky. Vzaly klíč a odemkly dveře. Prošly jimi a najednou se ocitly zpět v Miině pokoji.

„Kde jste byly?“ ptali se rodiče. „Ve světě plném koček,“ odpověděly holky. „Jak jste se tam dostaly?“ ptali se rodiče. „Vy ho taky znáte?“ ptaly se holky překvapeně. „Jo, jednou jsme tam byli s tatškou a přivedli si Ťapku,“ přiznali rodiče. „Proč jste nám to neřekli?“ divily se

holky. „Bylo to naše malé tajemství, báli jsme se, že byste se tam chtěly podívat,“ vysvětlili rodiče.

Dalšího dne holčičky napadlo, že by kočkám mohly přinést něco dobrého k jídlu. „Ale jak se tam zase dostaneme?“ ptala se Mia. „Přece jsme si hrály s Ďapkou na babu, tak to zkusíme znovu,“ odpověděla Lea.

Začaly hrát a hned se začaly vznášet. Najednou si vzpomněly, že nevzaly ty granule. Hned spadly na zem, rychle pro ně došly a pak už letěly do kočičího světa. Se všemi kočkami se pomazlily, hlavně jim daly pár granulí a slíbily, že jim je budou nosit každý týden.

Tak Lia s Miou a Ďapkou navštěvovaly svět koček a vždy si s nimi zahrály nějakou zajímavou hru.

Mia a štěně

Alexandra Haitlová

Holčička Mia chodila do 5.třídy. Každý den, když přišla ze školy, šla si dělat domácí úkoly. Pak šla z okna vyhlížet rodiče, kteří přijeli domů z práce vždy později.

Byl konec školního roku a holčičku mrzelo, že je doma opět sama. Když máma a táta přijeli, tak Mia řekla: „Mami, tati, já bych chtěla psa, ať nejsem doma tak sama.“

Maminka se podívala na tatínka a on řekl: „Mio, zítra máš přece narozeniny, možná se nějaký pes najde.“ Druhý den holčička opravdu dostala psa a pojmenovala ho Ouško. Rodiče jeli pak do práce a holčička zůstala se štěňátkem doma sama.

Mia se posadila na zem a dívala se na Ouška.

Pes najednou promluvil: „Mio, já jsem kouzelné štěňátko, a ať se nenudíme, vezmu tě na výlet.“

„Výlety mám ráda,“ odpověděla Mia.

Ouško ji vyzval: „Pohlad' mě, prosím, Mio.“

Mia štěňátko pohladila a objevili se pod kopcem. Mia se zeptala: „Kde to jsme?“

„No přece pod Lysou horou.“

„Jak jsme se sem dostali?“

„Já jsem přece kouzelné štěně. Pokud mě pohladíš, přenesu tě kouzlem jinam.“

„Takže se podíváme nahoru?“ zeptala se Mia.

„Ano.“

Za chvíli stáli před dřevěnou chatou. „Je skoro večer, Mio, tady je chata Kouzelných tvorů a tam se navečeříme.“

Mia a Ouško vešli do chaty. U stolu číslo 1 seděla Sněhurka se sedmi trpaslíky. Trpaslíci popíjeli čaj a Sněhurka jablečný džus.

U stolu číslo 2 seděla Karkulka s babičkou a jedli polévku.

Stůl číslo 3 stál u otevřeného okna a z něho čouhala hlava dračice. Povídala si s oslíkem a dávala si kávu.

Stůl číslo 4 byl volný. Mia a Ouško si sedli a přišel číšník Škubánek. Mia si objednala duhovou polévku a Ouško vodu z místního pramene. Když Škubánek polévku přinesl, vyskočilo několik nudlí a utvořilo na stole velkou duhu. Po chvíli nudle skočily zpět do polévky. Oba si pak na jídle pochutnali. Ouško zaplatil kouzelnými penězi a vyšli ven.

Pak si sedli na lavičku a chvíli pozorovali osvětlené město Ostrava.

„Už je hodně hodin, Mio, musíme domů, tak mě prosím pohlad.“

Mia pohladila pejska a objevila se ve své posteli. Ouško už jen řekl: „Dobrou noc, Mio,“ ale Mia už spokojeně spala.

Drak, který chrлил vodu

Jan Jordán

Jednoho dne se v dračí vesnici narodilo dráče. Na první pohled vypadalo jako každý jiný dráček. Maminka a tatínek i jeho sourozenci ho měli rádi. Dali mu jméno Světlík, protože měl na ocásku světlé šupiny. Jen se jim zdálo divné, že když kýchne, nevychází z něj kouř a nevoní po ohni jako ostatní dráčci, ale Světlík si s tím hlavu nelámá.

První problémy nastaly ve školce. Dračí děti dostaly za úkol zapálit svíčku svým ohněm. Svíčky byly rozestavěny v různých vzdálenostech od startovní čáry. Všechny děti zkoušely své schopnosti. Z pusy jim vyšlehávaly plameny a všechny děti zapálily alespoň jednu svíčku.

Když se na start postavil Světlík a mohutně se nadechl, vystříkl z něj silný proud vody a několik svíček uhasil. Nejprve byli všichni

ohromení a nastalo veliké ticho, pak se začala celá školka Světlíkovi smát.

Od té doby už Světlíkovi nedali pokoj, a kromě jeho nejlepší kamarádky Jiskřičky, se mu posmívali úplně všichni a zpívali: „Světlíku náš, oheň nemáš, vodu máš v papulce, nechceme tě ve školce!“

Světlíka to moc mrzelo a trápilo, ale jednoho dne se stalo, že drácci to se zapalováním ohně hodně přehnali a ve školce začalo hořet. Všichni byli splašení a nevěděli, kam mají utéct, ale Světlík věděl, že je to jeho příležitost stát se nejlepším ve školce, a tak vešel do hořící místnosti a silným proudem studené vody oheň uhasil.

Světlíka od té doby už nikdo nepomlouval a měl hodně kamarádů a stal se z něho nejlepší hasič všech dob.

Kouzelný důl

Nicole Vondráčková

Na začátku školního roku naše 6. třída jela do starého břidlicového dolu v Odrách. Cesta k dolu vedla přes les. Počasí nám moc neprálo. Foukalo a pršelo, a tak jsme byli rádi, když jsme konečně došli k cíli. Před vchodem jsme si nasadili helmy a vyrazili jsme dovnitř. V dole byla zima, ale nefoukalo tam ani nepršelo.

Paní průvodkyně nám povídala o břidlici a historii dolu. Když tu najednou jsme uslyšeli slabé fňukání. Šli jsme za zvukem a došli jsme k malému trpaslíkovi. Ten nám řekl, že se jmenuje Puntá a že hledal křišťálové květiny pro svou maminku a teď netrefí domů. Tak jsme se rozhodli, že mu pomůžeme.

Paní průvodkyně naštěstí dobře znala důl, a tak věděla, že v dole je jedna tajuplná šachta, která je tak úzká, že skrz ni projdou jen trpaslíci. Dovedla nás až k ní. Tady si už smutný trpaslík vzpomněl kudy dál.

Poděkoval nám a zmizel. Ale jen na chvíli. Než jsme se vzpamatovali, byl opět zpět a v ruce nesl kousky břidlice. Holky dostaly břidlici ve tvaru srdce a kluci ve tvaru hvězdy. Ještě jednou poděkoval a zmizel v temné šachtě.

Paní průvodkyně dokončila prohlídku a svěřila se nám, že sice slyšela spoustu vyprávění o bytostech, které zde žijí, ale až dodnes nikdy

se s nimi nesetkala.

Trpaslík tou dobou už byl zpátky u svých rodičů v jejich trpasličím domě, který se nacházel v podzemí, a vypravoval jim o svém dnešním dobrodružstvím.

Pro nás to byl kouzelný zážitek a už se těšíme na další školní výlet.

Vesnice Korado a příšerky

Petr Směja

Kdesi v Evropě je hora Kondor a na ní leží vesnice Korado, lidé tam žijí v chudobě.

Nemají žádný prostor, vidíte tam jen 15 domečků. Žije tam i chlapec se jménem Jony, je také velmi chudý jako ostatní děti.

Jednoho bouřlivého dne se Jony nudil, a tak prozkoumal celý dům, až našel dvířka tak malá, že jimi sotva prošla myš. Jony se rozhodl je otevřít, ale až na popáté se mu to podařilo.

Jonyho začala vtahovat magie do dvířek. Chlapec se objevil v záhadném světě, Jony vykřikl: „Kde to jsem?“ Jony spatřil barevnou oblohu a úrodné údolí, k tomu i tlupu příšerek. Bylo jich asi tak 7, byly malé, všechny měly těla zbarvená do fialové a zelené barvy, neměly hlavu, ale zato 3 páry rukou a 2 páry noh a 10 očí + malou pusu. Vypadaly přátelsky a to samé si mysleli i o Jonym, nějak se dorozuměli a domluvili, zeptal se, kudy se může vrátit domů, a příšerky Jonymu pomohly.

Jony šel povědět vesničanům, co se mu přihodilo, nikdo mu nevěřil, ale jak otevřel dvířka po druhé, vše se změnilo, dvířka ho zase vtáhla, ale tentokrát i s celou vesnicí. A tak začali žít s příšerkami šťastně až do smrti.

Pohádka o ztraceném kuřátku

Michal Šnejdrla

Budu vám vyprávět pohádku o ztraceném kuřátku. Byla jednou jedna slepice – kvočna, a ta měla tři kuřátka. Starala se o ně pečlivě a chránila je před vším nebezpečím. Kuřátka musí svoji maminku na slovo poslouchat. Kdyby kuřátka svoji maminku neposlouchala, hrozilo by jim velké nebezpečí.

Jednoho dne kočka chtěla ulovit jedno kuřátko. Jakmile se kočka přiblížila ke kuřátku, kvočna roztáhla křídla a jako orel začala útočit na kočku. Kočka utekla. Od té doby si už kočka na kuřátka netroufla.

Pak se ale jedno malé kuřátko ztratilo. Maminka kvočna všude kuřátko hledala. Volala, ptala se ostatních slepic, jestli kuřátko neviděly. Ptala se i koček a pejska, ale nikdo o kuřátku nic nevěděl. Kvočna moc plakala a byla nešťastná. Přemýšlela, co se mohlo stát, jestli kuřátko odnesl dravý pták, liška nebo kuna. Večer, když šly slepičky spát do kurníku, slíbily kvočně, že jí druhý den pomůžou kuřátko hledat. Jak slíbily, tak udělaly. Druhý den všichni hledali, ale kuřátko nenašli. Dokonce začali kuřátko hledat i kočky s pejskem.

Když už všichni ztratili naději, přišla paní z nedalekého domu a donesla ztracené kuřátko. To bylo shledání! Kvočna roztáhla křídla a s kuřátkem se začala objímat. Potom se kvočna ptala kuřátka, kde celou dobu bylo, a kuřátko začalo vyprávět, že jej něco vylekalo, tak ze strachu podlezo plot a schovalo se ve vysoké trávě u potoka. Protože tráva byla vysoká, kuřátko ztratilo směr a už nenašlo cestu domů. Pak ho našla paní ze sousedství a vzala ho k sobě domů. Protože bylo celé mokré, tak ho dala ke kamnům, aby se osušilo. Když zjišťovala, komu kuřátko patří, všimla si kvočny s kuřátky, tak jej donesla k nám.

Všechno dobře dopadlo. Lidé si myslí, že slepice jsou hloupé a nemají city. Ovšem opak je pravdou.

V zajetí hry

Tomáš Krnovský

V jedné malé vesničce jménem Motocross žili tři kamarádi: Tom, Šimon a Michal. Jednoho dne se rozhodli vyrazit na motorkách do lesa. Jeli po lesních cestách a narazili na staré dveře. Bez váhání vešli dovnitř a ocitli se uprostřed tajemné hry.

Míša, jako nejodvážnější, šel první a spatřil před sebou opuštěnou budovu. Všichni tři se vydali směrem k ní a uvnitř našli své vysněné motorky – KTM 300. Chlapci se na sebe podívali, usmáli se a nastartovali motorky.

Jak se začalo stmívat, Šimon si všiml, že je už pozdě. „Rodiče nás už určitě hledají,“ řekl. Kluci se shodli, že je na čase vrátit se domů a

přislíbili si, že se zítra vrátí. Když ale otevřeli dveře, zjistili, že se vrátili zpátky na stejné místo, kde začali. Tom rozčileně prohlásil: „To jsme teda pěkně v háji.“

Nad dveřmi spatřili nápis, který říkal, že jim chybí jedna součástka k úniku. Šimon se rozhlédl a na rampě uviděl něco lesklého. „Hej, kluci, tam je ta součástka!“ Tom nasedl na svou motorku, vyrazil vpřed a sebral součástku.

Vložili ji do dveří a ty se s hlasitým skřípáním otevřely. Vykročili zpět do své vesničky Motocross a nikdy na ten neuvěřitelný zážitek nezapomněli.

Pohádky z 5. třídy

Pohádka o kouzelném malíři Markovi

Vojta Rudolf

Jednoho dne se narodil chlapeček Mareček. Nebyl to ale úplně obyčejný chlapec, ale byl to chlapec kouzelný. Co namaloval, v to se dokázal proměnit na 15 minut. Ale o tom ještě nikdo nevěděl. O 6 let později, když byl na hlídání u babičky a dědy, se Mareček hodně nudil a tahal babiččina psa za ocas, a to se babičce nelíbilo. Dala Marečkovi papír, tužku a pastelky a Mareček si začal malovat.

Nakreslil pejska a za 5 minut se Mareček proměnil na pejska. Když se babička přišla podívat na to, co Mareček nakreslil, uviděla pěkný obrázek, ale Mareček nikde. Babička vynadala dědečkovi, že vnuka nehlídal a šla jej hledat na zahradu. Tam našla svého psa Žeryka a ještě jednoho pejska. Toho babička vyhnala až za starou stodolu.

Tam pejsek najednou zmizel a vtom babička uviděla Marečka a radostí zakřičela na dědu: „Už ho mám!“ Markovo kouzlo pominulo a byl opět kluk. Tady si Mareček uvědomil, že to, co nakreslí, v to se promění.

Druhý den se rozhodl, že namaluje žirafu. Jak ji domaloval, v tu chvíli se z něj stala žirafa. Zrovna byl čas, kdy babička chodila krmit slepice. Vyšla na dvůr, uviděla žirafu a málem se vyvrátila. Všechno utíkala povědět dědečkovi. Než společně došli na dvůr, žirafa nikde. Dědeček si myslí, že se babička zbláznila. Zeptal se Marečka: „Viděl jsi tu

na dvorku nějakou žirafu?“ Mareček se rozhodl, že řekne pravdu. Pověděl jim, že to, co namaluje, v to se promění.

Prarodiče mu nevěřili a řekli, ať namaluje slona a promění se v něj. Vtom ale přijela maminka s tatínkem a hlídání tak skončilo a s tím i Marečkovu malování a proměňování. Když babička a dědeček vyprávěli, co se jim tu přihodilo, tak se rodiče jenom smáli.

Mareček se rozloučil s dědečkem a babičkou a pak s rodiči odejel domů. Už teď se Mareček těší na další hlídání u babičky a dědečka, jak namaluje pštrosa a slepici.

Kryštof a Štěpánka

Anna Evelyn Smith

Bylo nebylo jedno království a v tom království žili král a královna. Jednou se jim narodila krásná holčička. Udělali velkou slavnost a pojmenovali ji Štěpánka. Na slavnost tajně přišla i zlá čarodějnice, která princeznu Štěpánku začarovala v čase. Všichni stárli, jen princezna Štěpánka ne.

Jednou přišel do království chlapec Kryštof a prosil o práci. Král jej přijal jako kuchaře. Když šel Kryštof do kostela, uviděl princeznu Štěpánku v kočárku. Byla velmi krásná, ale něco mu tady nesesedělo. Setkal se s králem, který mu všechno vysvětlil. Kryštof celou noc přemýšlel, jak princeznu osvobodit. Potom na něco přišel. Šel na louku, kde upletl věneček, který dal princezně do kočárku. Najednou se začal zvedat vítr a slunce začalo svítit. A místo kočárku stála před ním krásná dívka – princezna Štěpánka. Jak to viděli král a královna, začali Kryštofovi děkovat a dali mu princeznu Štěpánku za ženu.

A tak princezna Štěpánka a Kryštof žili šťastně až do smrti.

Honza a spící hrad

Matyáš Mikulík

Jednoho dne se Honza vzbudil a požádal tatínka, jestli může jít do světa. Tatínek souhlasil. Honza se tedy po obědě vydal do světa.

Přešel přes tři kopce a dvě vesnice a objevil zakletý hrad. Vydal se k hradu a uviděl několik spících lidí. Vešel do hradu a spatřil krále a královnu, jak spí na trůně. Honza se je snažil probudit, ale nešlo to. Za

trůnem spatřil svitek, ve kterém bylo napsáno: „Pokud chceš probudit spící lid, musíš zabít draka, který sídlí nedaleko.“ Honza se tedy vydal na cestu, až došel na místo, kde objevil hnízdo s drakem. „Asi spí,“ pomyslel si Honza. Jenže najednou se drak vzbudil. Honza vytáhl meč a začal bojovat. Boj byl vyrovnaný, ale Honza přece nakonec zvítězil.

Vrátil se do hradu a najednou se všichni probudili. Král za záchranu uspořádal oslavu a Honzovi daroval půlku království.

Matěj a jeho práce

Jan Kahánek

Kdysi dávno žil jeden kluk jménem Matěj se svojí rodinou v maličkém domečku na kopci. Byli hodně chudí, a proto jej rodina poslala do světa.

Tak Matěj šel. Nemohl najít žádnou práci, ani pracovitou ženu. Poté šel smutně po městě a potkal muže, který sháněl pracovníka na pomoc. Slovo dalo slovo a Matěj šel k němu pracovat do jeho domu. Muž provedl Matěje po jeho domě, zahradě a také jej vzal na pole. Pracovali spolu celý den, když vtom přišla velká vichřice, všechno rozfoukala a rozbila. Muž byl ze zničených věcí smutný. Matěj byl z toho také smutný, ale protože byl velmi pracovitý, vrhnul se do úklidu, všechno spravil a vrátil věci na místo tam, kam patřily. Potom nastal večer a Matěj šel spát. Spal celou noc až do oběda. Po obědě šli na pole sbírat brambory, měli jich tolik, že je mohli rozdávat. Přišlo období veder, sucha. Trávníky a louky byly vysušeny, a tu Matěj opět pomohl svoji usilovnou prací. Všechno zavlažili a dočkali se krásné zeleně.

Matěj stále pracoval u muže na poli, na zahradě, v domě. Muž přemýšlel, jak Matěje odměnit. Napadlo jej, že by mu dal svoji dceru za ženu. Matěj souhlasil, brzy byla svatba a do roka se jim narodilo krásné dítě. A žili spolu šťastně až do smrti.

O knížkách žáci z 2. a 4. třídy

Alea – dívka moře – Barevné vody

Moje oblíbená kniha. Čtu ji moc ráda. Je o dívce, která teprve nedávno zjistila, že může do vody. Protože její pěstounka jí řekla, že má

alergii na chlad a na studenou vodu. Má osm dílů. Moc se mi líbí.

Julie Benešová

Kniha Dusty je z Kufru plného knih.

Líbí se mi knihy o psech. Určitě jí doporučuji. Jezdili v ní po horách s pejskem Dustym. Pořád cestovali a cestovali. Je to vycvičený hodný pes.

Aneta Maršálková

Anička ve městě

Je to kniha o holčičce Aničce. Ta si najde tři kamarádky a s nimi začne chodit do třídy. Tuto knihu bych doporučila těm, co mají rádi dobrodružství. Anička se seznámí se slepým pánem Adamem a ten hraje na klavír. Kniha se mi moc líbí a doma mám hodně dílů.

Beáta Křížková

V zahradě

Má oblíbená kniha. Tato kniha je o holčičce, která zachránila dobrodružství.

Líbilo se mi, že holčička byla hodná a chytrá a zachránila holčičku. Holčička měla dva brášky a ti byli zlí.

Eliška Chrastinová

Gump – pes, který naučil lidi žít

Moje oblíbená kniha je Gump – pes, který naučil lidi žít. Napsal ji Filip Rožek. Knihu jsem dostala k 10. narozeninám.

Kniha je o psovi Gumpovi, kterého našel bezdomovec Bedřich. Bedřich měl Gumpa moc rád, ale jeho snoubence se Gump nelíbil. A proto ho svázala a dala do vlaku. Gump se snažil dostat zpátky za Bedřichem. Při cestě zpátky mu pomohlo hodně lidí a psů. Ke knize je i film. Kniha má dva díly. Gump má i sestru.

Lenčiny katastrofy

Kniha je o holčičce jménem Lenka, která jde na výlet se svou školou. Musí strávit celý ten výlet neboli školu v přírodě, se spolužačkou,

která je pro ni otravná. Je to její tak trochu nepřítel. Má jednu skupinu přátel, její kamarádi a nejlepší kamarádka.

Knihu jsem si vybrala, protože se mi líbilo, o čem je. Kniha je z Kufru plného knih. Kniha je zábavná a určitě ji doporučuji.

Kristýna Sovová

Správná pětka

Je to moje vlastní kniha, dostal jsem ji od tety. Autorkou je Enid Blytonová.

Hlavní postavy jsou děti – Julián, George, Nick, Briketa, Tim, Anna, Maryble, Nick a pes Tim. Společně zažili spoustu dobrodružství a byli na chatě u tety. Na tu chatu spadl strom. Než se chata opravila, tak šli na Pašerácký Vršek. Rozhodně knihu doporučuji.

Matouš Mikulík

Red a Blue – 4. díl

Dostal jsem ji od rodičů. Hlavní postavy jsou Red a Pikachu. Red šel s Pikou do lesa. Tam na ně zaútočily rostliny. Pikachu bojoval ze všech sil. Prohráli a Red zmizel a Pikachu taky zmizel v kufru. Profesor otevřel kufr a v kufru byl zraněný Pikachu. Rozhodně knihu doporučuji.

Jakub Šatánek, 4. třída

Alea – dívka moře – Volání z hlubin

Líbí se mi obálka knihy, která je krásně barevná. Knihu jsem si půjčila z Kufru plného knih.

Čtu první kapitolu s názvem Hamburk. Knihu doporučuji těm, kteří hodně čtou. Je to skvělá kniha.

Jana Kopřivová

Ivana Peroutková: Valentýnka a pradávné poklady

Líbí se mi obálka knihy, která je krásně barvená. Byl tam papoušek Pepík, který celou dobu pískal. Valentýnka hrála hry a tu třetí vyhrála.

Doporučovala bych ji holkám.

Viktorie Maléřová

Lucie Lomová: Anča a Pepík na stromě

Knihu jsem si půjčil z Kufru plného knih. Je to komiks.

Knihu jsem si vybral, protože mám rád zvířata. Je o myškách, které bydlí ve dvou dřevěných domečcích. Myšky se jmenují Anča a Pepík. Pepík dal Anči dárek – koloběžku. Tak se šla projet ven. Jak se rozjela z kopce, spadla.

Ondřej Podešva

Petra Štarková: Pravidla skutečných Ninjů

Moje oblíbená kniha. Jeden kluk tam vyprávěl o životě. Jednoho dne k nim přišel nový žák. Měl oranžové oblečení. Hlavu měl na bocích vyholenou na krátkého ježka a uprostřed delší černé vlasy.

Knihy jsou dobré a doporučuji je.

Jan Čoček

Lucie Hašová Truhelková : Dědeček v růžových kalhotách

Paní učitelka nám dala knihy z Kufru plného knih. Knihu jsem si vybrala, protože se mi líbil obal a název. Je moc srandovná, protože dědeček rozbil záchod. A v dešti vozil syna v kočárku. Vždycky když se ho žena ptala, co si dá k večeři, věděl, co jí odpoví: „Sním to, co je potřeba sníst.“

Iva Pavlová

Vojtěch Matocha: Prašina

Prašina je zajímavá kniha. Vybral jsem si ji, protože je strašidelná a trochu akční. Je z Kufru plných knih. Doporučoval bych ji pro lidi, kteří mají rádi strašidelné knihy. Má tři díly, já čtu první díl. Líbí se mi, že se odehrává na místě, kde nefunguje elektřina. Žádná auta tam nejezdí, ani jiné dopravní prostředky. A všichni, co mohli, odjeli. Lidé nejsou hodní.

Zdeněk Kopřiva

Josef Quis: Detektiv Koumes

Líbí se mi, protože je to detektivka. Je to komiks. Hodně ji doporučuji.

Brouček, který komiks doprovází, se jmenuje Koumes. Má hodně kamarádů, a hlavně se kamarádí s Kačerem. Rád koumá záhady. Pochází

z louky pod lesem. Komiks byl fajn.

Lucie Václavíková

Petr Kopl: Morgavsa a Morgana

Knihu jsem si půjčila z Kufru plného knih. Zaujala mě, protože je o čarodějnicích. Mám ráda čarodějnice.

Viktorie Holinková

J. K. Rowlingová: Vánoční prasátko

Tuto knihu mám rád, protože tam je vánoční prasátko. A jsou tam dárky a je tam sníh. Pašík byl malé prasátko, v bříšku měl drobné korálky.

Ladislav Hynčica

Arnold Lobel: Kvak a žbluňk jsou kamarádi

Kniha se mi líbila, protože mám rád zvířata. Jsou to žáby, jeden je hnědý a druhý je zase zelený. Hrají si spolu. Každý bydlí ve svém domečku. Jezdí spolu na výlety. Tato kniha je z Kufru plného knih. Doporučuju 2 třídě.

Štěpán Šváček

Roberto Santiago: Fotbaláci

Záhada sedmi gólů do vlastní branky

Je to kniha, která mě strašně baví. Je to o klukovi, který běhá co nejrychleji se svou mámou, aby stihli autobus. Běhají tak rychle, že se to ani nedá popsat. Nakonec to stihli a jeli do zahraničí na pláž. Jeho nejlepší kamarád je Camuñas a kamarádí se taky s Tomeem a s Bobkem. Jedou do Bedinormu kvůli fotbalovému turnaji. Jejich družstvo se jmenuje FK Soto Alto.

Klukova tajná láska je Helena. Jak dorazili na pláž, všichni se jako první vrhli do moře. On si však jako první namáčí nohu, aby zjistil, jestli je teplá nebo studená.

Pak se na pláži objevil jeden pěkný Francouz. Divné bylo, že Helena si s ním povídala francouzsky. Vždyť se učili jenom angličtinu! A navíc se pořád chichotala. Ten kluk je totiž nejlepší a nejkrásnější

fotbalový hráč na světě a nekecám je fakt nejlepší. A jeho táta je nejlepší trenér na světě. Ne jenom malých kluků, ale i dospělých mužů. A pak jim došlo, že oni budou hrát turnaj proti nim. Říkali si, že jsou v háji. A tak dál.

Dál už jsem se nedomohl, je to skvělá kniha a rozhodně ji doporučuji.

Lukáš Konečný

Lucie Křestánová: O Diviši Divotvorovi a jiné pohádce

Tato kniha mě zaujala, protože tam jsou krásné obrázky. V knize je pěkný text. Knihu doporučuji těm, co mají rádi dobrodružství. Je to o přírodě, o cestování. Je to o horách, o kapitánovi. Je to o drakovi, který má v sobě oheň. Je hodně bystrý. Je tam bubák, který straší. Je tam pes, který skáče na poli. Je tam kapr, který plave.

Jirka Hynčica

MAMINKO

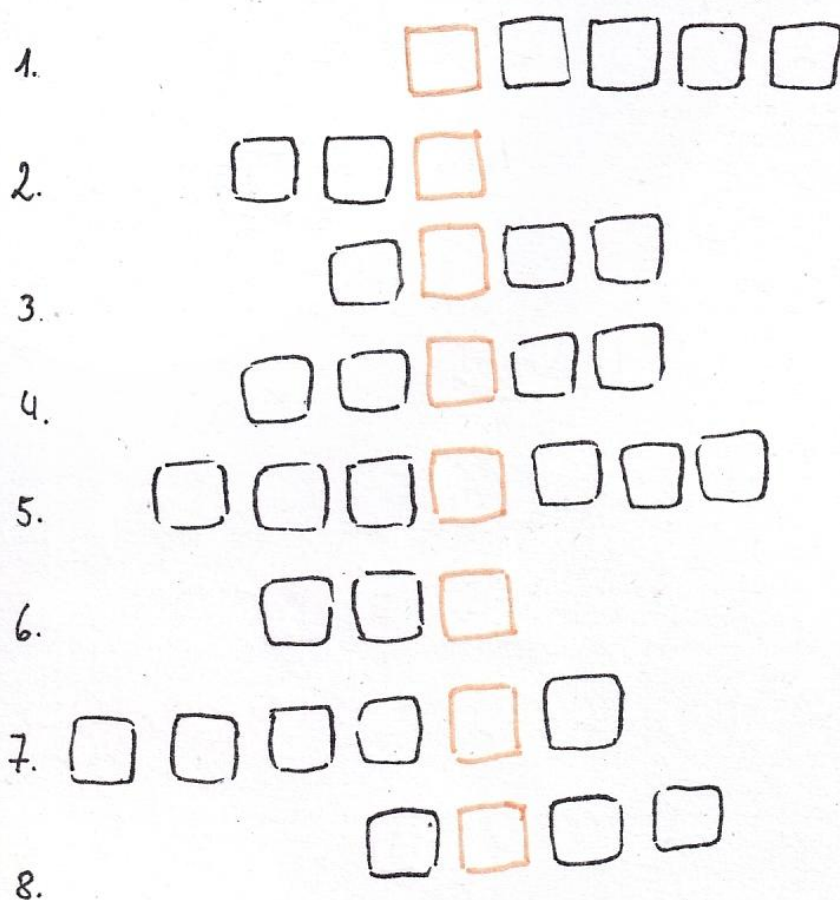
Natálie Emma Horká

Maminko, maminko má,
jsi tak přenádherná.
Maminko, maminko má
dáš mi vše, po čem toužím.
Maminko, maminko má,
jsi nenahraditelná.

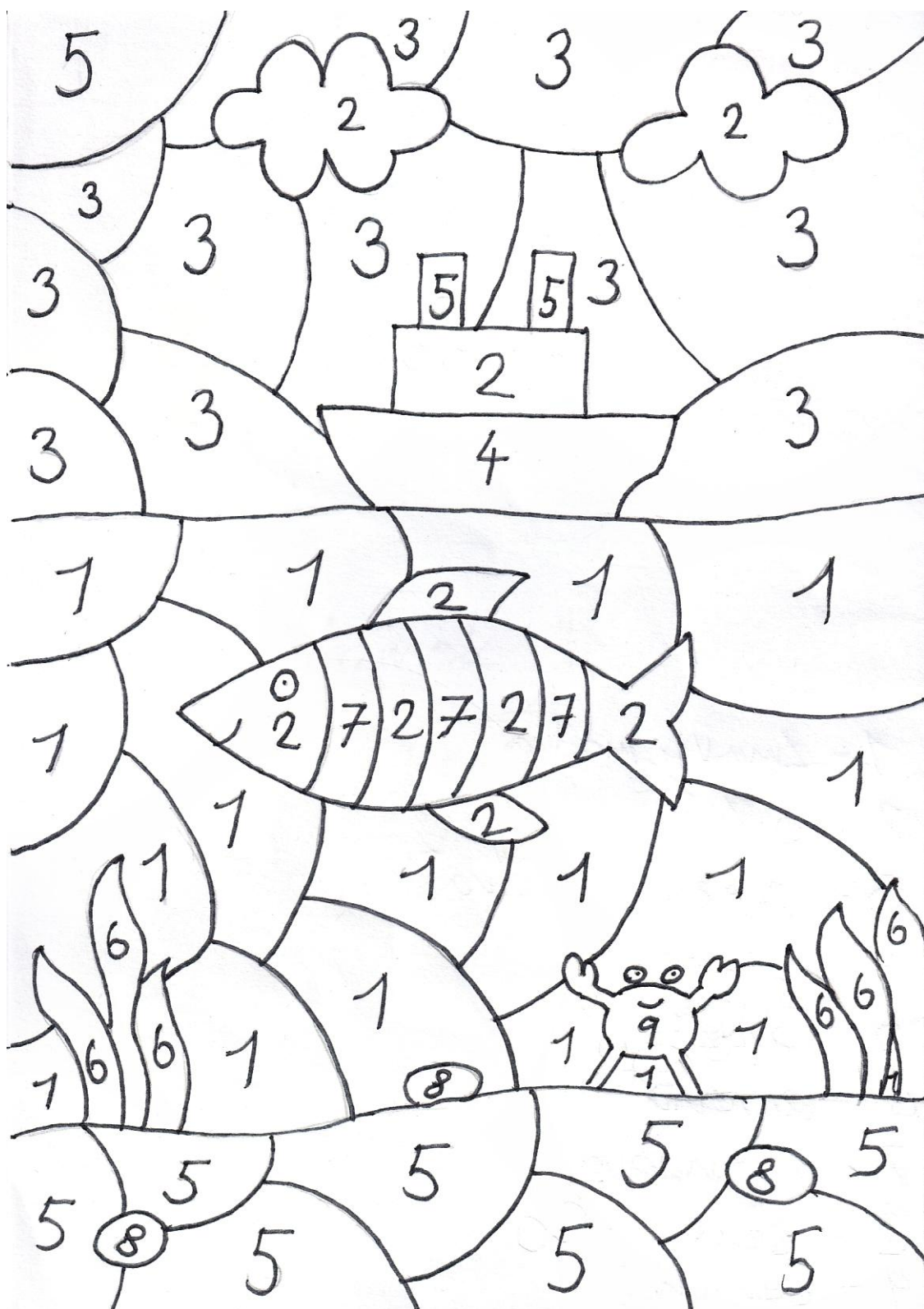
LÁSKA

Marek Bartoš

Jsi moje láska,
jsi moje kráska.
Jsi moje dáma veliká.
Někdy to není lehké,
ale i tak jsi tady pořád,
na zemi české

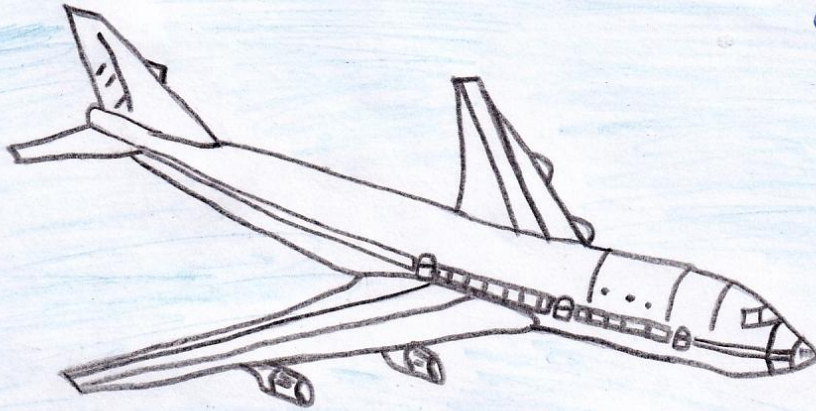

1. Zvíře co má brumýř.
2. Král zvířat
3. Co chytíme, když se v zimě málo oblékneme.
4. Když nám doma něco chybí jezdíme do obchodu na:
5. Čím líbíme na dovolené?
6. Ostrá strana, co se používá ve středověku:
7. Ve většině deskových her je hra:
8. Co nám pomáhá při aspození:

1 – Tmavě modrá, 2 – Bílá, 3 – Světle modrá, 4 – Černá, 5 – Žlutá,
6 – Zelená, 7 – Oranžová, 8 – Šedá, 9 – Červená

Jan. Čížek

Já brácha a naši letíme do Řecka. Budeme se koupat
v moři a brát si. Budeme ubílování v pěti hvězdičkovém
hotelu. Postravíme si krad s piškem na plazi. Čekujeme
řecké jídlo.

ANICKA 5.15.

